

SZAKKÖRI KÖZLEMÉNYEK:

- Amennyiben megtetszett az iskolaújság és kedvet érez ahhoz, hogy velünk együtt szerkeszd, egy kötetlen és kellemes hangulatú péntek délután keretében, akkor sok szeretettel várunk péntek délután fél 3-tól a Bolyai teremben (I. emelet).
- Az iskolaújság minden évben szeretne egyre színesebb lenni. Ezért, ha bármelyik iskolai programon készítettél képeket, kérlek küld el a szovalmas@gmail.com címre.

A TARTALOMBÓL:

Szalmabábok lázadása- részletek a kerületi újságból	4
Istvánból jelentjük	6
Versek	12
Novellák	14
Interjú Simigh Fruzsival	16
Humor	17
Soduku	19

Március 15. szalmabábokkal

A hagyományoknak megfelelően idén is egy nagyszerű színdarab bemutatásával ünnepelte iskolánk március 15-ét. Ebben az évben nem egy híres és drámatörténeti szempontból fontos művet láthatott a közönség, hanem egy XX. századi meseregény feldolgozása jelent meg a színpadon. Ebben, persze, hatalmas érdeme volt Szecsódi Tamás tanár úrnak, aki a meseregényt drámai környezetbe írta, egy-két helyen saját ötleteket is alkalmazott.

A mű az 1848-49-es szabadságharc leverése után játszódik, mikor Hétszáz Jeromos szalmabábkészítő mestert felkérlik 50 szalmabábu elkészítésére. A mester, aki árvákat fogadott be műhelyébe, éppen elkészül mind az 50 darab életnagyságú bábuval, mikor megtudja, hogy ezek az elmenekült vitézek helyett lesznek felakasztva példastatúálásként. A bábok az akasztás előtti éjjel életre kelnek és megszöknek. Palkó és Sára megkeresik a bábot, és el-

kezdődik a Mester megmentésének gyönyörű története.

A mű legszebb része szerintem, az árvák éneke volt, melyet, Boros Péter (8.b) szerzett, Szilágyiné Mátyus Elvira segítségével. A kristálytisza

ható dalt. Természetesen (mint az Operettszínházban), a dalt követő robbanásszerű taps jelezte a sikert.

A Díszelőadás (amelyen részt vettem) különösen kiemelkedő volt, hiszen megjelent a

hangon megszólaló „gyerekek” (bocsánat a kifejezésért, de a közönség soraiból az ártatlanságot és a jóságot sugárzó szereplők, mindenki számára gyerekek maradnak) mindenki számára azt az érzetet keltette, hogy egy hatalmas színházban ül és a leghíresebb színészek egyike éneкли a meg-

mese eredeti írójának, Páskándi Gézának a felesége, Koltai Gábor, Bucz Hunor a Térszínház igazgatója. Befejezésül csak a magánvéleményemet mondanám el: BRAVÓ SZÍNJÁTSZÓSOK, BRAVÓ TANÁR ÚR!!!

Szabi 10.c

Képgaléria

A túraszakkör és a szlovákiai sítábor

A Pilisszentlélekre érkező túra csoportképe.

A Nagy-Szalóki-, és a Lomnitzi-csúcs az ablakunkból.

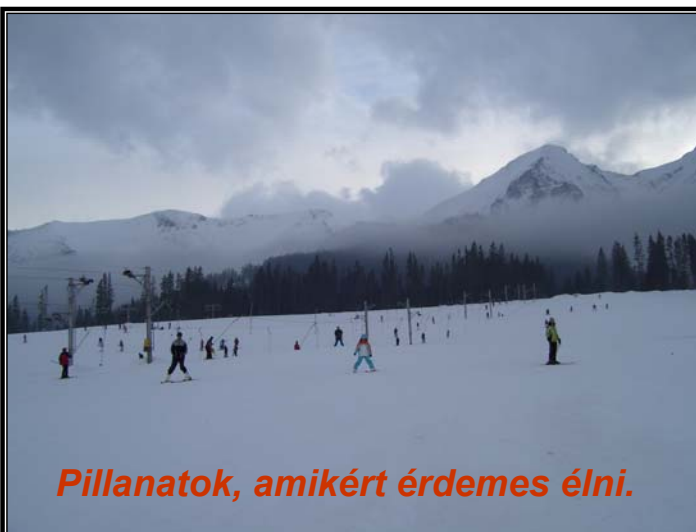
A Zdiar-i sípálya.

Csoportunk

A kezdők csoportja síelés előtt.

Pillanatok, amikért érdemes élni.

Impresszum

Kedves Olvasó!

Bizonyára észrevetted, a SzóvalMÁS tavaszi példánya, egy formailag és tartalmilag is megújuló, színesebb, és reméljük, élvezhető újság lett. A pénteki szakkör hősei hétről hétre fejlesztve dolgozták ki az új dizájnt, amely mindenki tetszését elnyerte.

Szerintünk a formai újításokat nem kell részleteznünk, ezeket az érzékszerveidre bízunk. De a tartalmi reformokról azért megemlékezünk. Igyekeztünk a beérkezett írásokat nagy rovatokba osztani, így az újság négy nagy rovatból áll: Istvánból jelentjük, Művészpálánták, Ajánlók, Humor. Újdonságnak szántuk a következő oldalon található naptárakat is, melyeken az iskolai eseményeket jelöltük be. A belső oldalon található képgalériánk, ami a hónap eseményeit mutatja be a vizuális típusúaknak.

Sajnálattal vettük tudomásul, hogy a szakkör létszáma erősen megcsappant, és a szakkörösök közül alig vannak rendszeres látogatók. Tehát ha úgy érzed, hogy szeretnél egy ilyen gyönyörű dizájnnal ellátott újságba írni, ne habozz, gyere el a péntek délutáni szakkörünkre! Ha nem érsz rá péntekenként, de vannak jó írásaid, verseid, amelyek szerinted egy iskolaújságba beleillenek küldd el azt a szovalmas@gmail.com címre.

Ezúton szeretnénk megköszönni az iskola vezetésnek a színes nyomtató és fénymásoló beszerzését, amivel a több éve fennálló nehézségünket oldotta meg. (a színes újság készítése).

Kellemes olvasást kívánunk:

A Szerkesztőség

Szerkesztőségi tagok:

Boros Péter 8.b
Bódi András 8.b
Farkas Zoltán 8.b
Horváth Dóra 10.b
Marussy Kristóf 8.a
Szlamka Zsófia 9.b
Rutai Richárd 10.a

Köszönet az írásokért:

Bucz Magor 7.b
Haris Róbert 7.b
Földesi Zsolt 8.a
Ádám Kinga 8.a
Horváth Bálint 8.a
Incze Ádám 8.a
Mándi Gergő 8.a

Főszerkesztő:

Berezvai Szabolcs 10.c

Segítő tanár:

Borosné Jakab Edit

Felelős kiadó:

Lázár Tibor igazgató úr

A SzóvalMÁS tavaszi példánya, egy formailag és tartalmilag is megújuló, színesebb és reméljük élvezhető újság lett.

Páskándi Géza özvegye nem is titkolta meglepetését, mint mondta, „mostanában már nem divat Páskándi-darabot játszani”. A zuglói gyerekek előadása viszont nagyon tetszett neki.

H	K	Sze	Cs	P	Szo	V
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12 Előadás	13 Előadás	14 Díszelőadás	15 Nemzeti Ünnepe	16
17	18	19	20	21	22	23 Húsvét
24 Húsvét	25	26	27	28	29	30
31						

160 éves párhuzamok

részletek Tóth Tamás cikkéből a Helyi Témában

Nem lehetett nem észrevenni Páskándi Géza: A szalmbábuk lázadása című mesereménye és a jelenkor történései közti párhuzamot. Kosuth-díjas írók művét a Szent István Gimnázium diákjai hagyományosan nemzeti ünnepünkre készülve adták elő. (...)

- Intézményünkben nagy hagyománya van a színjátszásnak – mondta Lázár Tibor igazgató. - Március 15-ét közel két évtizede mindig egy

klasszikus színdarab megtekintésével ünnepeljük. Korábban a munkaközösség döntötte el, melyik pedagógus legyen a mű kiválasztója és a gyerekek felkészítője, ám az elmúlt öt esztendőben Szecsődi Tamás kollégánk átvállalta ezt a szerepet. (...)

Páskándi Géza özvegye nem is titkolta meglepetését, mint mondta: „mostanában már nem divat Páskándi-darabot játszani”. A zuglói gyerekek előadása viszont nagyon tetszett neki. (...)

- Két héttel korábban egy volt diákunk, Papp Ágnes rendezésében Oscar Wilde: Az ideális férj című darabjának előadását láthatta a közönség. Április 11-én, a hagyományos István-napon rendezük az osztályok közötti dráma vetélkedőt, de emellett a volt diákjainkból álló színjátszó csoport is készül meglepetéssel – sorolta Libárdi Péter igazgatóhelyettes. (...)

Készült a Helyi Téma 2008. március 28-i száma alapján.

Kémcsavar - a Mozart-terem titka

„Miért egy terem közelébe tesznek egy tanárit?” Ez a gondolat motoszkált bennem egész matematikaóra alatt, amíg a Pitagorasz-tételt boncolgattuk. Azt hiszem, én óra végére ebben a témában lényegesen nagyobb áttörést értem el, mint a többiek a másokban. Nyilvánvalóan azért így tervezték, hogy minden szó áthallatszódjon. Ez az elmélet akkor erősö-

dött meg bennem, mikor észrevettem, hogy minden terem egymásba nyílik, tehát ott is totális az áthallás. Nyilván ide zárták be azokat a diákokat, akik az iskola titkait kiszivárogtatták: így szerezhettek a tanárok tudomást olyan horderejű ügyekről, mint, hogy néhány srác csak a bomlasztás miatt jár az újságíró szakkörbe. Észrevettem a sarokban egy ódon

zongorát, tehát itt zenehallgatásra kényszerítették a simlis egyéneket. Manapság a Mozart terem már csak arra használható, hogy a tanárok hallhassák, mit tesznek egyes diákok pont helyett a mondat végére.

Ez hát a titokzatos Mozart terem titka.

Bódi

**Helyi
Téma
ONLINE**

Az alábbi cikk a Helyi Téma Online újságjában jelent meg

Tudtad, hogy a neves zeneszerzőről elnevezett terem a tanárok kémhelye?

2008 április

H	K	Sze	Cs	P	Szo	V
	1 Bolondok napja	2	3	4	5	6
7	8	9	10 Alkotónap	11 István-nap	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26 Tanítás	27
28	29	30 Ballagás				

A projektek témáját az iskola épületének 100. évfordulója illetve a nemzetközileg is elismert Biblia, Reneszánsz és Nyugat évek biztosították.

Alkotónap

A lassan hagyománnyá váló tudományos nap eddig minden évben különböző formában került megrendezésre. Először 2004-ben, minden osztály egy előre (nem szabadon választott) előadássorozaton vett részt, illetve az egyik órában sportolhatott is. 2005-ben szintén meghívott előadók tartották az előadásokat, de mindenki szabadon választott előadásokra mehetett, előzetes jelentkezés alapján. A tavalyi évben, az osztályok prezentálták az előadásokat,

melyek egy-egy EU-tagállamot mutattak be.

Idén viszont tanulói csoportok alakulnak (melyekre már mindenki jelentkezett) és a csoport tagjai egy tanár segítségével elkészíti a maga projektjét, melyet vagy előzetes készülés vagy a Projekt-nap első 4 órájában kerül sor. Az 5-6. órákban a diákság az elkészült projekteket nézheti meg, illetve előadásokon vehet részt. A projektek témáját az iskola épüle-

tének 100. évfordulója illetve a nemzetközileg is elismert Biblia, Reneszánsz és Nyugat évek biztosították. Az 1908-as év is mint téma nagyon sok helyen megjelent a sporttól kezdve a természettan oktatásáig. Reméljük, ismét egy élvezetes és „játssza tanító” program válik ebből a nappól.

Szabi 10.c

A szecesszió a Projekt-nap egyik fontos témája

István– nap és 24-órás sport és filmnap

A hagyományos István-napot idén egybekötve a 24 -órás sport- és filmnappal április 11-ére szervezi az IDB. Úgy gondoltuk, hogy az oldalt látható mottó lesz a rendezvényünk jellegéje. Ezért a diákok számára egy szórakoztató, játékos napot szeretnénk szervezni a diákságnak. A reggel 8 órai iskolagyűlés után a sportbajnokságok döntőit játszhatják le a bejutott osztályok. Eközben 10-től az iskolai zenekarok bemuta-

tója zajlik a színpadon. Az épületben különböző programok állnak a diákok rendelkezésére. Az IDB-választást is ekkor szervezi meg a DÖK. A jelöltekre minden diák szavazhat. A hagyományos tanár-diák meccsek után kezdődik a drámavetélkedő, melyet a Díszteremben tartanak. Délután kettőkor előzetes jelentkezések alapján kezdődnek a sportversenyek, és a különböző programok. Akik nem

maradnak éjszakára filmet nézni vagy a diákok által szervezett karaoken, tánc-szönyegen részt venni, sajnos el kell hagyniuk az épületet legkésőbb este 9-ig. Mivel szeretnénk nyilvántartani, hogy kik tartózkodnak az iskola területén, beléptető rendszer lesz. A reggeli „dugó” elkerülése végett belépéskor a diákigazolvány leadásával gyorsítjuk meg a folyamatot. Szabi 10.c

„Jó szóval oktasd,
játsszani is
engedd, szép
komoly fiadat”

József Attila:
Levegőt!

Ám a legjobb az
egészben az volt,
hogy a 12.b-sek is
kivették a részüket
a színészkedésből.
Először egy saját
jelenettel, majd
nagy buzgalomukban
még a diákok
előadásaiba is
belejátszottak

Minden bizonnyal
meg is nyerik a
versenyt, ha
valahogy képesek
szabotálni az
utánuk következő
10/e-s lánypárost,
akik a rossznyelvek
szerint sztriptízt
adtak elő

Istvánból jelentjük

A deákavatóról

2007. november 9.-én rendezték meg a Deákavatót, melyet a 12. b-s tanulók szerveztek. Ez azonban nem egy megszokott Deákavató volt, ugyanis a szervezők majdnem az egész tartalmát átírták. Tavaly minden osztálynak csak egy indulóval kellett készülnie, idén minden „diákkezdeménynek” egy kijelölt darab volt a felvételije. A 7. a osztály a Gyűrűk Ura paródiáját adta elő, amit híradó formájában játszottak el. A 7. b egy olyan műsorról készült, melyet különböző Grimm-mesék szereplői ihlettek. A darabot a hírek szerint 5 fiú írta. A mesében szerepelt Lófehérke, Csirkerózsika és Hamupipike is. A darab nagy nép-

szerúségnek örvendett az idősebb nézők körében is. A 7. c a Shrek 2-t adta elő, melynek egyetlen hátránya a hangerő volt. A 9. e előadásában megtekinthettük az Alice Csodaországban című művet, amit szintén nagy tapsvihar fogadott. Ám a legjobb az egészben az volt, hogy a 12. b-sek is kivették a részüket a színészkedésből, először egy saját jelenettel, majd nagy buzgalomukban még a diákok előadásaiba is belejátszottak, ám a „diákkezdemények” nem tudták, hogy ez mikor következik be. A drámák előtt láthattuk, hogy a 12. b-sek hogyan teszik próbára a kisebbeket.

Robi

Ki mit tud?

Kezdeném úgy ezt a cikket, hogy „Mint mindig, ez évben is megrendezésre került a Ki Mit Tud?”, de az nem lenne túl stílusos. Úgyhogy inkább...

Jó volt az ezévi Ki Mit Tud? Én részemről szinte több időt töltöttem a színpadon, mint a nézőtéren, úgyhogy van mit mesélni. Kezdődött minden egy remek cimbalom-számmal, mely alatt a tömeg örjögött, szinte szétépték az előadót, és extázisba esve istenítették őt. Na jó, talán ez egy icuri-picurít túlzás, de nem ez a lényeg. Ezután a főleg 10/a osztály tagjaiból verbuválódott Swing Dance 2007 társulat adott elő nevükhöz hűen swinget, átlagon felüli minőségben. Minden bizonnyal meg is nyerik a versenyt, ha valahogy képesek szabotálni az utánuk következő 10/e-s lánypárost, akik a rossznyelvek szerint sztriptízt adtak elő. Persze én illet nem mondom, nagyon jól táncoltak, biztos megérdemelten lettek elsők (bár így belegondolva a zsűriben egyetlen hölgyet

leszámítva csak fiúk voltak...).

Ezután következtem én egy Guinness rekord kísérettel: képes vagyok-e 3 teljes percen keresztül nyugodtan, csendben ülni egy széken. Nehéz volt, sokan nem hittek bennem, de megcsináltam. Ezután következett a tavaly irodalmi kategóriában nagy sikert aratott Globalizáció második része. Most is pont olyan elgondolkodtatón nyilatkozott körünk problémáiról, mint tavaly.

Ezután kicsit túl gyorsan kezdtek pörögni az események ahhoz, hogy biztosan meg tudjam tartani a kronologikus sorrendjüket, úgyhogy nem biztos, hogy minden a helyén lesz.

Emlékezetes volt egy igen tehetős diák zongoradarabja. Én csak a közepén jutottam be a terembe, így nem tudtam, mit ad elő (először Purcellre tippeltem, de aztán be kellett látnom, hogy azt sem tudom, ki az a Purcell). Aztán valaki közölte

velem, hogy a mű, amit hallok a Kísértés címet viseli, és saját szerzemény. Itt kénytelen voltam dobni egy hátast, majd leesett az állam. Mert a darab, más amatőr zeneszerzők borzalmaival szemben jó volt. Biztos nem ő a következő Beethoven (bár ki tudja...), de ahhoz képest, hogy (még) nem túl ismert név a modern komolyzenei világban, nagyon tetszett.

Aztán volt még két fellépésem az „Amatőr Musical Klubba” átalakult színházi körrel. Először a Rómeó és Júliából a Gyűlölet című melódiát adtuk elő, majd az István a királyból a Nap fénye világosságot... kezdetű dalt. Nos, nehéz megfogalmazni azt, hogy mi a színpadról milyen minőségűnek éreztük a saját előadásunkat, úgyhogy inkább maradjunk annyiban, hogy legalább Rómeó és Júlia témában voltak nálunk rosszabbak.

És végül az utolsó darab, amiben szerepeltem, nem volt más, mint egy barátimmal (a Zseniális Papp Pál Andrással, a Nagy Grosz Edwarddal, a Tiszteletreméltó Gulyás Milánnal az Utolérhetetlen Kun Richárdal és a Megállíthatatlan Kiss Péterrel) közösen megírt, pontosabban összevágott darab, a Párbaj. A kellékek és a díszletek gyakorlatilag kimerültek két kartonpapírpisztolyban és egy nagy adag híres -hírheft ember nevét tartalmazó táblában. Ugyanis a két párbajhős, – jóma-

gam és Nagy Grosz Edward – egy beszélgetést folytatott, csak idézeteket használva. Én személy szerint úgy gondolom, sikerült jól megírunk a szöveggönyvet, és jól színpadra vinni azt, de ami még fontosabb, a közönség és zsűri is úgy gondolta. Meg is nyertük a kabaré kategóriát.

Persze semmilyen győzelem nem igazi dicsőség, ha nincsenek erős vetélytársak. Persze én önmagam konkurenciája is voltam a rekordkísérlettel (nem értem, miért csak a kabaré kategóriába tudták besorolni...), de az igazi kihívást a 10/b előadásában látható, már-már a klasszikusok közé sorolható Hazugságvizsgáló című jelenet jelentette. Nagyon jó volt, és meg is kapta a megérdemelt jutalmát, a kabaré kategória második díját.

Ezután láthattunk még szólóban előadott dalt, duóként részletet a Rómeó és Júliából, táncot, hallhattuk a Keresztapa muzsikáját két gitáron, és még sok egyéb érdekes alak felbukkant az ez évi Ki Mit Tud?-on. Az pedig már csak hab volt a tortán, hogy a megjelenteknek félretett szaloncukrokat a végén elkezdték a tomboló tömegbe hajigálni.

Úgyhogy úgy gondolom, Ki Mit Tud? terén jó évet zárhattunk. Richi

Az pedig már csak hab volt a tortán, hogy a megjelenteknek félretett szaloncukrokat a végén elkezdték a tomboló tömegbe hajigálni

Túraszakkör - Prédiálószerk

Az Árpád-híd kifejezetten messze van, szögeztem le magamban ezt a cseppet sem természetesnek tűnő tényt, mikor a november 18-ára virradó vasárnap reggelén törtem magam előtt a levegőt a fény sebességét túlszárnyalva, hogy elérjem a negyed nyolckor Dömösre induló buszt. Kempl tanárnő testnevelés órái gondoskodtak a sikerről. Talán épp az utolsó percek egyikében pattantam fel a buszra.

Ezt követően járművünk egyenletesen gyorsulva vágott neki napi útjának. A tájat megsimogatta a változás szele, keresztezve a Dunát hamarosan elhagytuk a fővárost. A

monumentális épületeket felváltották a szerényebb, mégis takarosabb házikók, kertek, A busz élénk kacagásokat, és fiatalok beszédét szállította. Kis csoportunk tagjai között aligha találhattunk új, eleddig ismeretlen arcokat, most már a barátok indultak kirándulni. Az ablakokból már látszottak a Pilis első hírnökei, néztek minket a hóborította erdők mögül. Alig kapaszkodott fel az óramutatója a 9-es számjegyre, mi már magunk mögött hagytuk a civilizációt. Magába temett minket az alvó természet, az ezüst sziporkában fürdő erdő, a hópihe párnán nyugvó hegyek, s völgyek. Fölöttünk sziklák, és csúcsok magasodtak. Mellettünk kis hegyi

Prédikálószték

Megszülettek az első hógolyók, amik a fákon csattantak, hóesést színlelve, hamarosan az egész csoportunk havas-vizes-jeges volt.

patak csörgedezett, vize kristályszín. Fahíd ívelt át rajta, deszkáin jégcsőnyeg. Korlátjáról jégcsapok nőttek, mi ezen keltünk át, míg mások, csapatunk merészebbik fele, kőről kőre ugrálva. Aztán kaptató következett, a fák ágai alagutat íveltek fölöttünk, a csillogó fehérségben magányosan vöröslöttek a dércsípte csipkebogyók. Hóban tapostunk -, bizony a városban ezt rég nem érezhattuk. Megszülettek az első hógolyók, amik a fákon csattantak, hóesést színlelve. Hamarosan egész csoportunk havas-vizes-jeges volt, ki-ki mennyire vette ki részét a jóból, annál pirosabb volt orra, arca. A sziklákon le-lecsúsztunk, a domboldalról legurultunk. Néhányan a lavinaindítás becses mesterségét űzték – avagy próbálták űzni, hiszen a mondott lavina mégsem indult el. A hegy gerincét ilyen módon megmászva nemsokára sziklaszirtekhez értünk. Természetesen ezek sem maradhattak hódítatlanok. Testi épségünkre vigyázva, helyzeti energiánkat növelve, és dacolva a gravitáció fenséges erejével, mindről megtekinthettük az elénk táruló kilátást. A távolban látszott a Dunakanyar, a folyó vize csillogott, talán magától, épp addig, míg mi rávetettük érdeklődő tekintetünket. A hegyek között köd úszott, egybemosva a szikrázó ezüst színeket.

A sziklát magunk mögött hagyva a következő kirándulóknak a csúcs felé vettük utunkat, és alig negyedórás sétával el is értük azt. A Prédikálószték mindenek fölé magasodott. Borsószemnek tűnt a Visegrádi vár, maga Visegrád városa vízcseppnek. Efféle filozofikus gondolataimat egy hógolyó becsapódása szakította félbe, és már kezdődött is egy minden feszültséget levezető hócsata. Eleinte csak a diákok „komolytalankodtak”, de a tanárok sem tartották magukat soká! Szecsődi tanár úr tökéletesen célzott, Hermes tanár úr erősebben mindenki másnál!

Végül –mint sajnos minden jónak – ennek is vége szakadt. Kellemes, beszélgetésre kifejezetten alkalmas séta következett, a hegyről való leereszkedés. Néha olyannyira belefeledkeztünk a hó okozta örömbé, és szájunk folya-

matos dolgoztatásába, hogy még az útjelzéseket is elfelejtettük figyelni! Nagy szerencsénkre ebből nem lett baj, mert az út elágazás nélkül, egyértelműen vezetett Pilisszentlászló felé.

Az órák perceknek tűntek, s ezek alatt szánkóztunk szánkó nélkül, kabáton, táskán, ki min tudott. Megfigyeltük a villanypásztor baljósan távolba vesző kerítését. Egyszer csak eleredt az eső, de mi ezt alig éreztük. A hótól, jégtől vizezebbek voltunk, mint ha megázhatunk volna.

Délután két óra tájban érkezünk a faluba. A csoport itt egy vendéglőben való melegeledést szavazott meg. Elfoglaltuk az asztalokat – s néhányan, köztük jómagam is – a kemence padkáját. Majd előkerültek a kártyák, szendvicsek, innivalók, a száradó ruhák pedig a kemence tetejét foglalták el, és ott pihenne szemlélték bennünket.

Fáradtan, ám felfrissülve, teljes szellemi fegyverzettel indultunk haza, és a buszozás időtartama alatt többször felvetettük Szecsődi tanár úrnak, hogy elmehetnénk egy hét múlva is szánkózni.

Szlamka Zsófia

Variációk egy témára

Osztálykiránduláson a 8/b

Osztálykirándulás

Avagy miért lesz az apokaliptiszis megváltás Visegrád békés lakosainak

Minden úgy kezdődött, ahogy azt várni lehetett. Az Árpád-hídi Volánbusz-megállónál beszéltek meg a találkozózt. Miután mindenki pontosan megérkezett, megcsodálhattunk egy kétemeletes luxusbuszt. Fel is szállhattunk. Az utána érkező Ikarusz-buszra. Egész kényelmes volt (annak a 20 embernek, akinek sikerült ülőhelyet szereznie). Szerintem a többiek is jól érezték magukat a földön, táskákban és egyéb helyeken, csak nem tudták értékelni az egyszerű, mégis praktikus kényelmet. Vigasztalóan mondom nekik, hogy az egyébként operai színvonalú kornyiká... úgy értem zeneművészetben az egész busznak része volt. Még azoknak a néniknek is, akik a második világháború óta nem láttak vagy hallottak ekkora ricsajt (erről személyesen gondoskodtam), és ennyi szenvedő arcot (ezeket a busz többi utasa biztosította). De lehet, hogy a lelkileg edzett vénasszonykákban a szájalom csírája kezdett kivirágozni. Vala. Ezt sosem tudjuk meg, mert egy óra út után megérkeztünk. A szálláson tudatták velünk, hogy a szemeteles puszta gondolata után is fel kell takarítani a szobát. És milyen igaz! A Domonkoshoz hasonló züllött vadállatok miatt élünk ilyen romlott lelkű, szemeteles világban. És azok miatt, akik ott hagyják a földön a cigarettacsikket, vagy akik nem lapítják ki a műanyag palackot, vagy akik netezés közben bekapcsolva hagyják a „num lockot”. Azt mondom ENERGIATAKA-RÉKOSSÁG. Miután mindenki átgondolta a globális felmelegedést és az empiri-okriticizmus demokratikus gyakorlását egy diktatórikus államszervezetben, felmentünk a szobánkba. Kipakoltunk, átmentünk a többi szobába, megettük a magunkkal hozott nacho-chipset. Persze nem ebben a sorrendben. Fél óra múlva el is indultunk túrázni, pont miután a fiókos asztalt véletlenül rádobtam Laci lábára. Hogy erre miket mondott, azt sose tudjuk meg, mert azonnal elindultunk. Pontosabban azért nem tudjuk meg, mert nem szoktam káromkodni, még másokat ismételve sem (tényleg nem szokásom). A délutáni kiruccanás enyhe betontúra néven indult. Természetesen az első 500 méteren eltévedtünk, és egy erdőben kerestük a helyes ösvényt. Nem bántuk meg, hogy nem betonúton kellett men-

nünk, mert a sártúra egy életre szóló élmény volt. De mivel tudtuk, hogy a moha déli oldalán mindig fa van, megtaláltuk a helyes utat. Miután átmásztunk köveken, ágakon, bokrokon patakokon, végül megérkeztünk egy cukrászdához. 3 óra elteltével mindenki csuromvíz volt, mert mindenki legalább háromszor térdig merült el a patakban. Ezt magamból kiindulva mondom, ugyanis én minimum 4-szer teszteltem a patakok iszapját. Ebből a négyből háromszor „MÁSODIK NEVEM CSÍLÍ” felkiáltással taknyoltam. Ezek után beismertem, hogy a Béla jobban illik hozzám, mint második név. A cukrászda után újabb 5 kilométert sétáltunk átlagban percenként tízet esve. Szerencse, hogy Prik, aki előttem ment, mindig résen volt és minden esésem után egyből elkapott, miután visszapattantam a földtől. Végül megérkeztünk a buszmegállóhoz, ahonnan az első busszal a szállásra mentünk. Itt senki se tudott mozdulni, egészen addig, amíg nem egymást kellett lefutni a palacsintáért. A palacsinta és paprikás krumplicsüszáznál nagyon finom volt. Este 8 körül Somogyi révén átmentünk a csajokhoz, és meglepve láttuk, hogy nincs rajtuk se hálóing, se pizsama!!! Mert utcai ruhában voltak. Másnap reggeli után egyből mentünk bobozni. Ez ritka élmény volt, megúsztuk egy-két kirepüléssel, horzsolással, zúzódással. Az első két csúszásnál csúnyán megsérült a karom, de már nem fáj, csak a hiányát még érzem egy kicsit. Utána visszamentünk a szállásra, feltakarítottuk a nem létező szemetet, majd elindultunk hazafelé. A visszaút kissé homályos, mert hajnali 3-ig nem aludt senki, és emiatt a társaság fele félpercenként bealudt. De mások beszámolója alapján ez nem volt olyan mozgalmas, mint az odafelé vezető út. Végül hazajöttünk, mindenki fáradtan letámolgott a buszról. Volt ok a fáradtságra, mert a kétnapos kirándulás egy életre elég emléket, röhögést nyújtott.

Fazo

Természetesen az első 500 méteren eltévedtünk és egy erdőben kerestük a helyes ösvényt

Az Osztálykirándulás

Avagy igaz történetek, vak szemtanúktól

Végül begördült az Ikarusz busz, és én rögtön megállapítottam, hogy a múzeumok valószínűleg egymást ölik érte

„Te meg honnan jöttél?” kérdezte Viki barátságosan, de tökfeslegesen, mert a kutya nem tudott beszélni

A buszpályaudvaron gyülekezünk. Mivel igen korán volt – el akartuk kerülni a reggeli csúcsot –, mindenki ködös tekintettel bámulta a semmit. Egyébként ami a forgalmat illeti, bejött a számításunk: az autópálya szinte üres volt. Csak az a kétszáz feltorlódtott kocsi szűrte el az összképet. Végül begördült az Ikarusz busz, és én rögtön megállapítottam, hogy a múzeumok valószínűleg egymást ölik érte. Maga a busz egész komfortos volt, már ha valaki szeret két órát zötykölödni úgy, hogy fél seggel a széken, fél seggel a másik fején ül, össze van zárva 29 elmebeteggel, 10 rémült utassal, valamint a táskákból felszabaduló metángázzal. Ehhez képest mi egész jól megvoltunk, mivel egész úton dalszöveget ordítottunk. Mikor már nem bírták tovább, az utasok megkértek minket, hogy ezt ne tegyük. Ezután két percig csend volt, ám ekkor valaki megjegyezte, hogy milyen jó lenne, kismilliomodszor is eldolan-ni, ezért újra kezdtük, és a többi utas feladta a hiábavaló próbálkozást, hogy normális körülményeket teremtsenek.

Mikor leszálltunk, az utasok fellélegeztek. Ugyanis eddig levegőt venni sem volt helyük. Megérkeztünk a szállásra, és betereteltek az ebédlőből rögtönzött eligazítóba, ahol megtudtuk, hogy rend a lelke mindennek, és a rend lelke a tulajdonosnő. Valamint, hogy ha ki is kell taposnia a belünket, akkor is rászoktat a takarításra. Ez - vesztére -kihívásnak hangzott. Mi szeretjük a kihívásokat. A kihívásokat, mondom, de nem a rendet. Valaki megemlítette, hogy itt kissé szűkösön vagyunk, de lepisszegték egy széklábbal, és máris több hely lett. Innen a szobánkba tereltek minket, ahol elfogyasztottuk mind

az egy zacsi nachost, természetesen salsával, amit előtte teljes két percig a hűtőben tartottunk.

Ez volt az a pillanat, mikor elindultunk. Le a lépcsőn. Innen meg egy laza, mindössze 35 kilométeres átmozgató túrára indultunk. Ezt a túrát betontúrának adták el, de a térkép kínai volt, és minden rajta volt, csak az út jellege nem. Meg, hogy ez kegyetlen nagy szintkülönbség mellett értendő, kegyetlen terepen. Fazó, akiről kiderült, hogy kemény és hivatásos túrázó, a „csi”-t, azaz egy lebénuult szamuráj által kifejlesztett terepjáró technikát használta. Ez annyira bevált, hogy valóban kiemelkedő teljesítményt nyújtott. Csak sajna a pofára esésben. Egy kis idő múltán – két óra, ha sokat mondok – megérkeztünk a legközelebbi faluba. Mit ne mondjak, nem volt túl sűrűn lakott környék. Itt hozzánk csapódott egy kutya. Annyira hozzánk csapódott, hogy az már fájt. Volt nagy öröm! Hogy senkinek sem tört el semmije. „Te meg honnan jöttél?” - kérdezte Viki barátságosan, de tökfeslegesen, mert a kutya nem tudott beszélni. Ez a kutya a visszaúton is elkísért minket. Azt még nem említettem, hogy bidesh nagy sár volt. Mi Prikászkiival – aki csak igen ritkán esett el, és akkor is max öt-hat embert temetett maga alá – elől mentünk. Ahányszor átléptünk egy mocsárszerű latyaktavat, tízig számoltunk, és ekkor hallottuk meg Antal káromkodását, aki mögöttünk ment. Vadiúj cipőben. Mondanom sem kell, hogy hála csúcstechnikás térképünknek, totál eltévedtünk. Előőrsöt küldtünk felderíteni, de ők is elvesztek. Amíg rájuk vártunk, a fiúk egy csiga legyilkolásával múltatták az időt. Én diplomatikusan megjegyeztem, hogy ez iszonyú nagy baromság. Erre az egyikük nem túl tola-kodóan, ám mégis bizonyos markáns határozottsággal, a vadiúj acélbetétes túrabakancsával pontosan kiszámított és precíz mozdu-

lattel a gyomrom közepébe taposott. Nagy nehezen mégis megérkeztünk ahhoz a tisztáshoz, ahol számháborúznunk kellett volna. Ám az elcsigázott társaságból csak azok tartottak ki emellett, akik fanatikusok voltak, vagy piszok magas THM-re vettek fel kölcsönt, vagyis nekik már mindegy volt. Mikor kiértünk a buszhoz közöltük a lányokkal, hogy a busz nem szállít ötvenhat kiló, nyolc deka ugató élősúlyt, vagyis a kutya marad. Itt már olyan távol voltunk, hogy az állat már a bűdös életben nem talál vissza.

Éjszaka végig beszélgettünk. Meg aludtunk. És beszélgettünk. Néha pedig aludtunk. Közben nagy ritkán megkondult egy harang (olyan kétpercenként). A fiúkkal arra tippeltünk, hogy Quasimodo alighanem dzsungelfiúsdit játszik.

Másnap megpróbáltuk egy ajtóhoz támasztott székekkel bezárni a szobába a lányokat. Mivel az ajtajuk befelé nyílt, nem sok haszna volt. Mikor már mindenki kész volt, velem még felnyalatták az emeletet. Engem titkos sorsolással választottak ki, egy jelölt közül. Ám a hazaindulás előtt még el akartunk menni bobozni.

A cuccot a szálláson hagytuk. Még jó, mivel újabb séta következett. Ugyanazzal a térképpel. Lejtőnek fel. Minden útelágazás igazi kaland volt! Szépen cikkcakkban haladtunk, mint shoppingoló az Árkádban. De ezt mi nem élveztük. A másikat sem. Nagy nehezen megérkeztünk, és meglepve tapasztaltuk, hogy a csoport másik fele valahogy nincs itt. Én személy szerint felváltva figyeltem egy, az út felett selyemszálon függő hernyót, meg a közeledő kamiont. Hamarosan mindkettőt megtekinthettem egyszerre. Bárha a hernyón nem volt már sok néznivaló. Valahogy olyan lapos lett. Egy laza háromnegyed óra múlva ott voltak a többiek is.

A bob egy igen érdekes, noha enyhén mazochista beütésű játék.

Sebaj. A lényeg az, hogy még véletlenül sem szabad a nyári bobra ülni. mert életveszélyes. És izgalmas. Miért is hagynánk ki?! Az igaz, hogy Somogyi egy éles kanyarban kirepült, de olyan húsz méterrel odébb sikerült landolnia. Szerencsére nem tört el semmije. Jaj, még tán az a két foga sem, ami zuhanás közben esett ki a szájából! Én egész jól elvoltam, noha elkövettem azt a súlyos hibát, hogy Fazót engedtem közös lélekelvesztőnk volánjához. Ő ugyanis „Aki fékez, gyáva!” üvöltéssel indult neki a lejtőnek, vagy te, vagy én alapon. Engem azzal biztatott, hogy ha kilencven fokban bedőlünk, ötven százalék esélyünk van rá, hogy túléljük.

Hazafelé a buszban mindenki aludt. Aludtam én, aludt Fazó, aludt Antal, aludtak a Borosék, végre elaludt kis Balázs is, aludt Somogyi, meg a buszvezető. Csodával határos módon, az úton mégsem volt semmi baj, csak az árokban. Ám végül, mint látjátok mind megérkeztünk. Kivéve azok, akik nem.

Bódi

Közben nagy ritkán megkondult egy harang (olyan kétpercenként). A fiúkkal arra tippeltünk, hogy Quasimodo alighanem dzsungelfiúsdit játszik.

A bob egy igen érdekes, noha enyhén mazochista beütésű játék

Művészpálánták

Éjszaka

Néha van, hogy lófrálok a sötétben
Mint madár a végtelen kék égen
Csak álmodozom a holdfényben
Egy világról, hol nincs rossz minden évben

Mindent széppé tesz a sejtelmes sötétség
Hogy ez így szebb, jobb, e felől semmi kétség
Nincs oly hiba, mely mindezt túlragyogná
És e gyönyörű összképet lerombolná

Ilyenkor szépnek látszik az is ami ronda
És okosnak tűnik a legnagyobb buta
És talán nem is csak csalfa látszat ez
Talán több mint illúzió, de nem végleges

A szerelmem az éjfél
A szerelmem a holdfény
A szerelmem az est hona
A szerelmem az éjszaka

Néha csak úgy lófrálva a sötétben
Álmodozva az ezüstös holdfényben
Egy lányról álmodom, ki nappal is szép
Engem vár, engem hív és a szemembe néz

Csak sétálok egyedül az est honában
Várom, hogy szembejőjön valaki az éjszakában

Ki majd – mivel sötét van – szépnek lát talán
És akkor majd ketten róhatjuk az éjszakát

Fogom majd a kezét, és nézem majd a szemét
És az is lehet, hogy akkor már tudom a nevét
És imádkozom majd, hogy a nap föl ne kéljen,
Hogy maradjon ott ahol van, földalatti börtönében

A szerelmem az éjfél
A szerelmem a holdfény
A szerelmem az est hona
A szerelmem az éjszaka

Néha, mikor reggel fölbredek, reménykedek
Hogy nem csupán álom volt a lány a sötétségben
Hogy talán majd egyszer nappal is meglátom
Hogy talán egyszer majd megtalálom

Kínszenvedés minden nap, hisz megleltem
De ő nem emlékszik, hogy látott azon az éjjelen
Utál engem, gyűlöl és nem szeret
Bár újra ott lehetnék azon az éjjelen

A nappal más, minden olyan fényes
Már-már minden hiba vakítóan éles
Ilyenkor nincs olyan, hogy tökéletes,
Csak kicsit rossz, és szörnyen rémes

A szerelmem az éjfél
A szerelmem a holdfény
A szerelmem az est hona
A szerelmem az éjszaka

Még mindig, ha lenyugszik a nap
És a hold, ezüstös, sápadt fénye csillan
Még mindig reménykedve járom az éjszakát,
Hogy megtaláljalak, és bejárjuk újra az est honát

Richi

Ballad of a chard cat - Ballada az elszenesedett macskáról

I walk a way,
At a nice spring day.
The weather is sunny,
A bear hoard a honey.
I look a hole,
In hole a coal.
Not coal! A very dark back,
It's a cat's, and he's black.
The cat is shy,
And I say: „bye”;
But I do not hear
The cat has answer.
He is in the blue sky
And my eye isn't dry, not dry!

Úton vagyok jártamban
Szép, tavaszi nappal van.
Napsütős az idő kedve
Mézet néz a barna medve.
Lukat látok, annak mélyén
Izzó, fekete, sötét szén.
De nem! Ez csacská macska hát,
Balga szemem benne szemet lát.
Félénk ő, bántja mindenki,
„Szia”- hiába köszönök neki.
Várom, fülelem a választ,
De válasszal el nem áraszt
A kék égben fönt van már az
S a szemem nem marad, nem marad zár az

Bucz Magor

„Ilyenkor szépnek látszik az is ami ronda, és okosnak tűnik a legnagyobb buta.”

„De nem! Ez csacská macska hát, Balga szemem benne szemet lát”

Az utolsó ének

Nem néztem többé vissza a hegyekre.
Megláttam azt, amiért elindultam.
Egyenes síkság következett,
Rajta kanyargós ösvény, kővel övezett.
Mosollyal arcomon ezen ballagtam.
Nem néztem már hátra, csakis előre.

A síkság sziklaszirtben ért véget.
Alant sima tenger vize hullámzott lágyan.
Szemben velem a Nap korongja úszott,
S lassan a víz alá kúszott.
Hatalmassá nőtte ki magát a hullámokon,
Hisz a világ itt ért véget.

Fehér függönyt láttam a távolban.
Mögötte hegyek nőttek, mind az égig értek,
S zöld rétek virágoztak pompában,
Színeik csillogtak, tarkábbnál tarkábban.
Ők már egy másik világba tértek,
Megnyugodtak, s igazságot leltek a halálban.

Itt, csak itt, a világ legvégén,
Itt értettem meg a titkot,
Fölösleges búsulni, sírni, rettegni,
Jámbor őzgida árnyától is megijedni,
Figyelj hát, kimondom:
A felhők fölött mindig kék az ég.

Van, hogy csalódás, és bánat,
Mi az ember szívében ül,
De az élet ajándék, nem büntetés,
Véget vetni neki balga vétség,
Hisz a tücsök mindig hegedül,
S az almafa minden évben terem almát, százat.

Jellememet sohasem értették barátaim.
Más vagyok, mint sokan,
Ámbár azt sem tudom, miben,
De ha szeretném, meglegelhetem a jót mindenben,
Az emberek is szerethetnek bármiféle okkal,
S nekem kik jelentik a legtöbbet: nos, a barátaim.

Élet nincs család nélkül.
Nincs múlt, jövő, s jelen se,
Ha nincs senki, ki útra bocsátana,
Hol volna az emberiség évek múlva?
Legyen hát becsület tárgya a család, végtére
Az égen örökké fenn ragyog az ő fényük.

Szlamka Zsófia

**Éld úgy minden
napod,
Mintha nem lenne
holnapod!
Hisz tán holnapra
meghalunk,
De legalább volt
egy jó napunk.**

Boldogság

Dal harsan, kigyúlnak a fények,
Sötét árnyak mit reméltek?
Győzni tudnak, azt gondolják,
Vagy hogy szökésem majd megtorolják?

Hát nem tudjátok szörnyek,
Hogy titeket legyőztek,
Hogy engem a remények elértek,
És most már mindent értek?

Értem, hogy a világ lehet szép,
És nem kerül el a tehetség,
Hogy van hely, hol szívesen látnak,
És hol a gonoszok nem találhatnak,

De csak keresetek szörnyetegek,
Én élvezem az életemet,
Végre élvezem, hogy létezem,
És imádom hogy élhetek

Gondok bajok távozzatok!
Boldog vagyok! láthatjátok,
Kedvem ne szegjétek,
Vagy elkaplak, addig éltek!

És most ülj le mellém leány,
Itt, ez a hely vár reád,

Reád, kinek e dalt írtam,
Kire évek óta vártam
Tudd meg, az élet múló tünemény,
És hogy minden ember szerencsés,
Hisz élhetnek, de csak egyszer,
Hát dobd fel élvezettel!

Éld úgy minden napod,
Mintha nem lenne holnapod!
Hisz tán holnapra meghalunk,
De legalább volt egy jó napunk,

Hát figyelj rám, hallgass szavamra!
Te mértél vereséget az árnyakra,
Kihoztál a sötét börtönből,
És most szólni sem bírok az örömtől,

De most figyelj, hallgass rám!
Ha az árnyak érted jönnek tán
Én majd ott leszek, szeretlek
Majd elfutunk, és élvezzük az életet!

Dal harsan, kigyúlnak a fények,
Sötét árnyak mit reméltek?
Mi élvezzük az életet,
Tudjátok meg, vesztettetek!

Rutai Richárd

„A kis hangya hozzá képest aprócska és jelentéktelen állat volt”

Elátkozott hely

Ez egy elátkozott hely. Átítatja a gonosz. Ott van a levegőben, ott van a vízben, ott van a falakban, és ott van az emberekben is. Ez a gonosz árad mindenből. Ebből épült itt minden. Ez a rend alapja. E nélkül nincs semmi. E nélkül a gonosz nélkül összeomlana ez a hely. Nem lenne többé ugyanaz, se a te számodra, se senki más számára. Hisz ez a gonosz itt van. Nem látjuk, nem halljuk, még felfogni se tudjuk, de éreznénk, ha eltűnne. Átítatott minket, beszivárgott a lelkünkbe, a gondolatainkba, a részünké vált, majd mi váltunk az ő részévé. A földre tapos minket, elfojtja a gyengét, és megmérgezi az erőset. Vagy tán mi tesszük mind ezt. Mi is gonoszak vagyunk már. Nincs ember, aki képes lenne elég ideig dacolni a gonosszággal, anélkül, hogy örökre megtörne, hogy ő is a részévé válna. Felemészt minket ez a hely. Elveszi azt, akik voltunk, kinszenvedéssé teszi életünket, mígnem feladjuk a harcot, és elveszítjük önmagunkat. Csak

idő kérdése. Végül vagy préda, vagy vadász lesz mindnyájunkból. Csak néhány ember van, aki képes dacolni önmagával elég időn keresztül. Hisz lelkünk legmélyén mind szomjazzuk a gonoszt. Legszívesebben mind a könnyebb utat választanánk, és a részévé válnánk. Nem kéne többé szenvedni, nem kínozná többé semmi a lelkünket, hisz többé nem lenne lelkünk. Könnyű lenne, de nem tehetitek. Harcolnotok kell a gonosz ellen. Ha kibírjuk, ameddig kell, megtörtetek leszünk, de nem gonoszak. De abban ne reménykedjétek, hogy ha dacolunk a gonosszal, elpusztíthatjuk azt.

Hisz ez a gonosz ott van a levegőben, ott van a vízben, ott van a falakban, és ott van az emberekben is. Talán ott van bennem, és talán ott van benned is. Nem tehetünk ellene semmit. Csak idő kérdése, hogy mikor emészt el minket.

Nincs menekvés. Nem futhatok egy szellem elő
Rutai Richárd

A hangya

Hatalmas árnyék vetődik a fűre és arra az óriási, tarka valamire. Az árny feketete, pedig süt a Nap, felhő sincs az égen. D így talán még félelmetesebb az a sötét föld a földön... még nagyobbak tűnik. Nagynak és gonosznak.

A kis hangya hozzá képest aprócska és jelentéktelen állat volt. Most indult első hosszabb útjára a bolyból. Az ő hangyalyában az volt a szokás, hogy a felnövő egyedek felfedezőkörútra indulnak a környéken. Megszemlélik a boly-kijárat körüli fűszálakat, elhaladnak a Nagy Tenger (vagyis a kis tó) mellett, majd szemügyre veszik a Sötét Erdőt (a közeli bokorcsoportot). Mindezen akadályok leküzdése után pedig visszafordulnak.

Az út általában sikerrel végződik, hiszen a hangya ugyancsak talpraesett állat – minden helyzetből kivágja magát... Kivéve persze a velük táplálkozó más egyedek ebédkeresgélő-akcióit. Ám ez a mostani eset egészen más tézta. Vagyis hangya.

Samu nem volt egy hősalkat. Nem, határozottan nem nevezhető egy D'Artagnan-utánzatnak. Ráadásul csak egy pirinyó porszem volt a világon, aki épp most indult első „világkörüli” tanulmányútjára.

Ezen megnyugtató (vagy hangyakedély-borzó) gondolatokkal lépett ki féllőszívű hősünk az élet sűrűjébe.

Eleinte nem látott semmi különösét.

Megcsodálta a faméretű fűszálacskákat, majd a boly-bejáratot elhagyva egy tisztáson találta magát. A látóhatárt erdőség takarta, Samu pedig nem tudta, merre forduljon. Úgy döntött, bátorságát fitogtatva átvág az előtte „tornyosuló” dzsungelen, a többi meg majd úgyis meglátja. Így is tett.

És egyszer csak ott volt előtte; egy hatalmas, sötét árny telepedett a Samut körül fogó térségre. Félelmetes és titokzatos súllyal nehezedett hangyánkra. A fűben pedig egy másféle árnyékot is felfedezett: piros és fehér foltokból álló valamit. „Mi a csuda lehet ez?”

Samu alig látott tovább saját orránál, épp hogy csak ezt a két furcaságot csodálta meg. Ám nagy erőfeszítések árán feltornászta magát a közeli hegycsúcsra (egy dombra), és még az árnyaknál is különösebb dolgot pillantott meg.

Samu nem tudta, mi az. A hatalmas valami mereven telepedett az árnyékokra. Négy hosszú, meghatározhatatlan formájú „izé” nyúlt ki törzséből. Teste teteje kerek volt, melyről hosszú, sötét szálak lógtak le. Olyasfélék, mint a szomszédban élő Pók úr hálója, csak jóval sűrűbb. Az ismeretlen lények ráadásul két golyószerű dolog is birtokában volt, melyeket ütemesen nyitott-cukott, egyenesen Samura meresztve azokat.

Ez a fenyegető mozdulat elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy hangyánk hanyatt-homlok meneküljön a helyszínről. „Most mit tegyek? Ha ilyen hamar visszatérek, a többiek gyávnának tartanak majd és kinevetnek!”

Eközben a Valami megmozdult. Két végtagjára ereszkedett, valóságos gigász vált belőle. Közben Samu felé lépett, másik két tagját pedig leeresztette. Hangyánk hirtelen a magasba emelkedett, aprócska szíve örülten dobogott. Majdnem belehalt a félelembe.

A kislány egy tarkabarka, piros-fehér kockás pléden üldögélt. Már nagyon unatkozott, amikor egy pici hangyát fedezett fel a pokróc mellett. Egy darabig szótlanul nézte őt. Pislogott is párat, mert a napfény zavarta szeméit. A hangya láthatóan nem akart a társaságában maradni.

Erre a kislány felállt, lehajolt az állatért és felemelte. Szokatlanul kicsinek tűnt, ahogy a

tenyerén tartotta őt. Érezte, ahogy foglya remeg, tudta, hogy fél tőle. Csak nézték egymást. Végül a hangya a földre került.

– Pannikám, gyere be, meg kell csinálnod a leckédet! – hallotta édesanyja hangját. Megy. Hiszen szorgalmas kislány ő, az első osztály legszorgosabb tanulója. Majd máskor játszik a hangyával. Hiszen a legszorgalmasabb kislány nem lazálhat.

Samu visszatért a bolyba. Megdicsérték, sőt, a csapat legbátrabbjának kiáltották ki. Lassan elfeledte életveszélyes kalandját a Nagy Valamivel.

Bement a raktárba és szorgalmasan dolgozni kezdett. Közben „hőstettén” felbuzdulva elhatározta, hogy később még meglátogatja a Valamit. De nem most.

Hiszen a legbátrabb hangya nem lazálhat.

H. Dóri

Negyven

Futok. Rohanok. Mondhatni, menekülök. Hova? El innen. Merről? Nem emlékszem. Miért? Mert nem látok más kiutat. Tüdöm zihál. Zörög, feszül, sípol, sikít, süvít, nyöszörög. Ajkam liheg, mint a kifulladt zerge, ha félelmes fenevad kergeti. Szememben ijedt fény tüze szikrázik. Íriszem szinte kihunyt. El kell fogjak innét. Felépülni máshol? Talán igen. Különbem meghalok. Hát akkor? Nem számít. Már mindegy. Már belekerültem. Nincs kiút, örök mókuserék. Most tenni kell, eleget tenni a halálos vágnak, a semmi, a fájdalom kívánatának. Való világ? Olyan nincs, nem is lesz. Ideálzált eszmények, különös gondolatok, örök kérdések. Ez létezik. Ez vesz körül minket. Emberek? Szégyen, bűn, gyalázat annak lenni. Téboylas örület hajt, üz, kerget, hajszol, s én csak megyek, már ellenállni sem próbálok. Véget vetni ennek? A halál. Csak az hozhat már megállást. Megpróbáltam. Vér, sok-sok vér minde-

nütt. Nem segít. Fáj. Aztán a fájdalom megkacagása. A test megvetése közeleg. Társ nincs. Lassan elkenyaráodik az utam a nagybetűs Többiekétől. Lelkem visszahúz, de lábam elvisz. Akarat. Önostorozás. Önbizalom. Gyűlölet. Kérdések. Tör a kézben, kéz a törben. Hangok, látomások, könnyek, kiáltozás válasz nélkül. Kongó, fagyos terem. Apró, hófehér, ijesztő golyó a tenyérben. Azt mondták, segít. Ha másban nem, hát a halálban. Szemébe nézni más embernek. Lehetetlen. Tedd, amit tenned kell! Teszem is. És jön a végutolsó az ember életében. Az utolsó hiba, amit elkövettem. Nem vagyok már nő. Ember sem igazán. Eufória. Szégyen. Kétely. Ébredés idegenek közt, visszaadják, amit elvesztettél. Vesztés vagy. Beteg. Rossz, nem jó, más, sérült, abnormális.

Aztán kezdted előről.

Szlamka Zsófia

„Futok.

Rohanok.

Mondhatni

menekülök.

Hova? El innen.

Merről? Nem

emlékszem.

Miért?

Könyvajánló

Az oroszlán dühe

Az Oroszlán dühe véleményem szerint az egyik legjobb hidegháborús regény. Az író által teremtett szövevényes szálak kibogozására csak az utolsó fejezetekben kerül sor, vagy még akkor se... Izgalmas, mert beszámol a francia gyarmatokért való küzdelemről a kommunistákkal szemben, és azok szörnyű részleteiről. Azok számára is tökéletes választás, akik a szerelmi történeteket szeretik. A befejezéshez az író egy eddig ismeretlen fordulatot tesz pontként a történet végére, amit a későbbi filmekben többször is alkalmaztak.

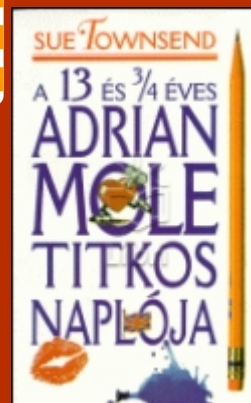
Horváth Bálint 8.a

A tizenhárom és háromnegyed éves

Adrian Mole titkos naplója

Ez egy nagyon érdekes könyv! Nekem legalábbis nagyon tetszett, mert átélhetjük egy 14 éves angol fiú életét. Megtudhatunk mindent a mindennapjairól, szerelmi életéről valamint családi problémáiról. Adrienne írja a hétköznapjait, ami azért volt nekem érdekes, mert sokban különbözik a mi, illetve az én életemtől. Igaz, hogy a könyv nem most íródott, de túl sokat nem változhatott azóta egy angol fiú élete. A regény tele van humorral és önkritikával, ami nekem különösen tetszett. Véleményem szerint a kezdése a legjobb, mert év eleji fogadalmakkal kezd... Akit érdekel, hogy milyen lehet Londonban élni, vagy hogy sikerül-e betartani fogadalmait, az olvassa el.

Incze Ádám

Végelőjáték

A vidék egészét tiszta, varázslatos női hang zengte be. A kietlen, üresnek és némának tűnő pusztá utolsó fűcsomói fölött fenséges táncot járt a dallam, hangjai egymásba fonódva törtek az ég felé, hogy a pillanat múltával keringőzve hulljanak újra a mélybe. Szikraként hirtelen a magasba égbe szökött egy apró, hófehér madárka, a dal szíve, szárnyai suhogása, mint a mezei virágok lágy, kellemes illata, szemének csillogása, akár a patak csobogása.

Az eget álmos, szürke fellegek lepték be, ám néhány a nap jótékony, virgonc sugarai közül mégiscsak utat tört magának a szikkadt föld felé, kedvesen megmégcírógatva a lankadt fűszálakat, melyek reményt veszve kókadoztak halált keresvén. A pusztá mögött, s kétoldalt mellette fenséges hegyek meredeztek hatalmasan, mint a jégcsapok fagyos tuskéi télvíz idején, csúcsaikat eső és szél csipkézte, hogy az embert gyönyörködtesse. A sík táj csöndesen pihent, fáradt szemeit le-lehunyva, csak ritkán indult útnak egy-egy kósza északi szellő.

Hátán egy nő áldogált, magányosan, képzeletének végtelen határai közé zárkózva. Hosszú, barna hajával a szél játszadozott, küldte a kusza tincseket örök fogócskába, a lány keskeny vállain szürke poncho pihent. Zöld lélektükreiben földöntúli fény ragyogott, melyet csak az érthetett, ki megjárta már a poklot és a menny kapuját is; ujjai, mintha remegtek volna. Olykor lépett előre egyet, vagy kettőt hosszú bőrcsizmájában, mi a leg-hűbb társnak bizonyult az idők során, oldalán hangtalan zörgött a tarisznya rejtett tartalma. Tekintete a semmibe, s mégis a valóba révedt, gondolatai a szelőlő szárnyán szálltak tova, a messzeségbe, keresve-kutatva távoli, ismeretlen tájakat, embereket, kik éltek saját, zárt életüket, meg nem osztva másokkal.

A nő alig láthatta talán húsz esztendő tavaszát, mégis tapasztalatokban bő szívvél járta a világot, s egyetlen célja volt: hogy megtudja, mit jelent a fogalom: boldognak lenni. Sok éve szakadt el azoktól az emberektől, akik felnevelték,

akikkel együtt nevelkedett. Búcsúját könnyek kísérték, de tudta, egyetlen búcsú sem örök. Talán még gyermekként indult útnak, ifjú, tudatlan elmével, fehér, tündöklő lélekkel, s tette le az esküt, megleti a választ az élet kérdésére. Azóta évek teltek el, sok vidéken járt, temérdek emberrel találkozott, ám mégsem lelt feleletet.

A lány egyre gyorsabban haladt a sík vidéken, s lassan kitűnt, hogy vörös az ég alja, vörös, mint a szerelem forró tüze, vörös, mint a barátság lángja. Hullámok halk csobaja fúrta be magát a csend hangjaiba. Gyorsított hát léptein, ám alig fordult egyet az idő vén malmá, megállásra kényszerült. A síkság meredek szakadékbán egyesült a semmivel. A nő a sziklaperemen állt, tekintete végső nyugalmat sugárzott, hisz tudta, eljött az idő. Ajkai közül a halk ballada a régi időkről lassan véget ért, s az utolsó hang is továtűnt a távolban. A sziklaperem alatt, míg csak a szem ellátott, s még annál is tovább, szikrázó, éjkék tenger terült el. Fényes hajjai csillogva fodrozódtak, s a fonatos fodrok egymásba kapaszkodtak, ezen kalácskák pedig hullámokba torkoltak. A hullámok vidáman ölelték át a sziklaszakadékot, játékra hívva az apróbb kavicsokat, örökre kívánva az egyesülést, és soha el nem érve azt. A fellegek a távolban maradtak, nem merészkedtek el a szirtig, hisz ami utána terült el, az tisztább volt, minthogy megérintsék. Az ég narancsszínűt öltött, mint az ősz későn érett barackjai, ám a zeniten már föltünedezett az Esthajnalcsillag nemesen pislákoló korongja. A nap vöröslő karimája félig merült a tenger mélységeiben, onnét szórta utolsó fénynyalábait. Ám a nő nem a Napra nézett. Mögé, valahova a távolba nézett örökké nyughatatlan tekintete, ahol a fény pihenni tért, hol az idő is megállt, hol a lelkek városa terült el, s a hegyek az éggel értek össze, egy volt a lég, s a víz, a szív és a föld.

- A világ vége. – suttogetta.

A nap korongjában arcok körvonalai sejlettek fel. Emberek, akik sokat jelentettek számára. A családja, a barátai. Emlékek öntötték el szívét, és akkor hirtelen ráeszmélt, itt, mindennek a végén, miért érdemes élni.

Szlamka Zsófia

„Az eget álmos, szürke fellegek lepték be, ám néhány a nap jótékony, virgonc sugarai közül mégiscsak utat tört magának a szikkadt föld felé”

„S lassan kitűnt, hogy vörös az ég alja, vörös, mint a szerelem forró tüze, vörös, mint a barátság lángja”

Furcsa párbeszéd

– „Emelt fővel meghalni.” A legnagyobb baromság, amit csak halottam. Hogy dőlhetek be ti mind, ennek a „halál dicsősége” maszlagnak, he? Ennyire nem értitek a lényeket? A halál mindig ugyanolyan, sosem lesz szebb vagy rondább, mindig pont ugyanolyan kegyetlen! Hiába haltok meg szépen, a harcmezőn ezer ellenséget is magatokkal rántva, ugyanazt fogjátok érezni, mint az egyszerű gyilkos, akit fellógattak a bitóra! Emelt fővel csak élni lehet, meghalni nem. Nincs olyan túlvilág, ahol bárkit is érdekelne, hogy hogyan haltatok meg! A halál nem válogat, nem tesz kivételt, és mindig ugyanolyan. Én elhúzó a fenébe, nem öletem halomra magam.

– Ha egyszer úgyis meghalsz, mért ne halhatnál meg most? Ugyanolyan lesz, mintha öregén halnál meg, de így legalább szolgálod az Eszmét. Mi értelme elodázni a véget?

– Te már szívta a tüdődbe a tenger friss fuvallatát? Láttad már hegyek hófödte csúcsait? Érezted már a derűs napfényt a bőrödön, miköz-

ben elnyújtóztál zöldellő dombok lankáin? Jártál már túl az óceánokon? Érezted már, milyen apának lenni? Érezted már a szerelmet? Ti mind, ha van bármi is, amiért úgy találjátok érdemes élni, hát éljétek! Nem kötelességetek meghalni! Ha csak egyetlenegy örömet is találsz az életben, muszáj élned! Hisz meghalni bármikor tudsz, de ha egyszer meghaltál, többé nem élhetsz, és nincs az az eszme, amiért érdemes lenne eldobni az életet, ha van benne egy kis örömed is.

– És ha oly sivár az életem, hogy ez az öröm csak a halál lehet? Erre válaszolj, akkor mit tegyek?

– Ha nincs semmi, amiért szeretsz élni, úgy még meg se születted. És ahhoz, hogy meghalj, először élned kell.

Rutai Richárd

„Ha nincs semmi, amiért szeretsz élni, úgy még meg se születted. És ahhoz, hogy meghalj, először élned kell.”

Könyvajánló

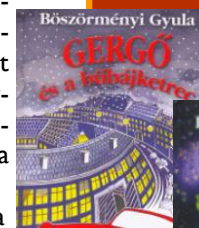
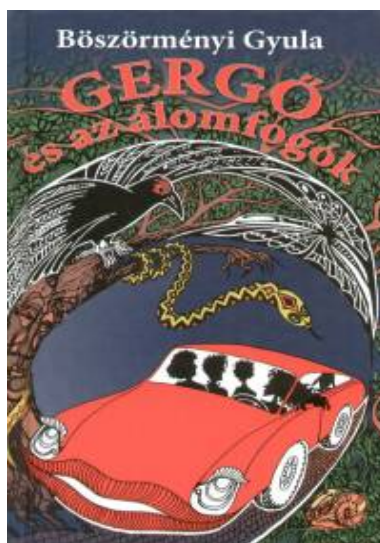
Gergő és az álmofogók

Gergő, a kamasz fiú nem hisz az álmokban és a fura dologban. Nem fogadja el az álombeli segítőtálatat sem barátoknak. Nem mer arra gondolni, hogy mit tett (vagy mit nem tett), amikor apja meghalt. Félelmei visszatartják, és megkísértik. A későbbiekben be kell látnia, mindez létezik. Többek között táltosok, sámánok, boszorkák és varázsfözetek is. A varázslók a valóságos életben nem felismerhetők, sőt többen közülük megválnak a varázslástól. Gergő végül csak úgy mentheti meg a szeretteit, ha megküzd a legnagyobb ellenségével, a Hollóval. Végig vele van mostoha testvére, Zsófi, aki valamiért jobban hisz ezekben a dolgokban.

Bár ifjúsági regény, mégis beleláthatunk a mai világ káros hatásaiba is. Gergő alakjában az író bemutatja, hogy a gyerekek eltávolodtak a magyarság ősi mítoszaitól, nincs fantáziájuk, a sámánvilágot lehetetlennek tartják. A regény - mindamelllett, hogy kellemes időtöltés (mármint az olvasása), és a szókincsünket is bővíti - őseink hitét bujtatja új köntösbe, amely fantasztikus és izgalmas történetet eredményez. A Gergő sorozatból talán azért ez a legkiválóbb, mert a könyvben fejlődés zajlik le Gergőben. Ezt a változást figyelhetjük meg, és tanulhatunk belőle.

A könyvborítón a következő vélemény található: „Biztos, hogy pár év múlva ez lesz a kötelező olvasmány!”. Én azt mondom, aki kíváncsi (és az ajánlás felhívta a figyelmét) ne várjon addig, amíg kötelező lesz, hanem minél hamarabb vegye a kezébe.

Ádám Anna Kinga

„Egyik mániám
következik a
másikból. Így
mindig attól
rettegek, hogy
különböző okok
miatt a szüleim
eltiltanak
valamelyiktől”

Élőkép

A 9. b osztály tanulóival, Simigh Fruzsinnal készítettünk interjút, melyben megismerhetünk egy ifjú festőt, a jövő művészpálántáját.

Várakozón ülök a József Attila terem egy ablak melletti padjánál, és ujjaimmal a térdemen dobolva figyelem az ajtót. Alig egy perc múltán egy néma alak tűnik fel.. Kimért léptekkel közeledik felém, s ül le velem szemben. Karjait összefonja és rám néz. Alig leplezve érdeklődését, végigmér, pontról pontra véleményt alkot. Aztán biccent egyet, jelezve, hogy kezdetjük. Ő Simigh Fruzsina.

Képeidet elnézve életed jelentős részét a rajzolás, a festés teszi ki. Emlékszel még, mi volt az első rajzod? Hogy ösztönzött ez a világ képekben való visszaadására?

Az első rajzaim, mint mindenki másnak valószínűleg, különböző méretű napocsák voltak. Aztán a testvéremmel vonalából, és színes körökből álló „mosógépeket” kreáltunk. Hogy ezek mennyire ösztönöztek, azt nem tudom. Gyerekkorában mindenki szeret rajzolni, nálam az a különbség, hogy meg is maradt ez a szokásom. Talán az indított el a rajzolás útján, hogy rengeteget másoltam. Szerencsére sokat dicsértek, mert elnyerték a rajzaim az emberek tetszését .

Bizonyára van egy kedvenc stílusod. Mi volna ez? Szoktál ettől különböző módokon is rajzolni?

Igen észrevehető talán, hogy manga stílusban

alkotok, sokszor anime figurákat. Időnként arcképek lefestésével próbálkozom, vagy virágszálak, tájképek rajzolásával.

„Ki mint vet, úgy arat”. Azt hiszem, te eddig igen különleges módon „vetettél”. Lett már rajzaidnak „aratása”?

Ha jól értem, valamiféle eredményre gondolsz. Egy rajzversenyen egyszer 2. helyezést értem el, illetve a testvérem osztálytársának verseit illusztráltam.

Hogy képezed el a jövődet?

A jövőre nézve sok tervem még nincsen. Szeretnék megtanulni fejből rajzolni teljes emberi alakot, orrot, rendes ajkakat, kezét. Ha lenne, aki majd értékeli, akkor örülnék ha alkalmaznának rajzolóként. Ha ez nem sikerül, hobbi marad a rajzolás.

Ilyenkor egy kicsit szabadon engedhetem a fantáziám, felszabadultabb vagyok, főleg ha már kész a lerajzolható kép a fejemben.

Úgy tudom, a festésen kívül sok minden más is érdekel. Mesélnél ezekről?

Festésen kívül? Az írás fantasy témában, mivel a valós témák nekem túl kötöttek. Szeretek olvasni, minő meglepő, fantasyt vagy mangákat. Imádom a rajzfilmeket, igen, 15 éves korom ellenére még mindig megszállottan nézem őket. Egyik mániám következik a másikból. Így mindig attól rettegek, hogy különböző okok miatt a szüleim eltiltanak valamelyiktől.../nevet/

Köszönöm, Fruzsi, olvasóink nevében sok sikert kívánok neked!

Szlamka Zsófia

Humor

Oedipus király

Az gyönyörű Hellaszban sharjazott az Labdakidák dicső birodalma vala. Az Labdakoszok, más néven Golyópiszkok nemzedikét maga Zeus, az Olümposz ura hozá létre. Az jó Laiosz asszonyával, lokaszteával meglátogatá Theiresziászt.

Theiresziász vala az jós kitől istenek elvevék szemé világát, de egy lézeres retinaműtétnek hála a jövő nagy világa megnyila előtte. Az őshök szelleme megsúgá néki, hogy az jó Laiosz éltének virágát shaját sharja fogja elhervasztani. S lokasztét szintén ugyanaz a férfiú teszi királynőjévé. Az rémült király kiraká fiát az sötét erdőbe, bidesh vadállatok s degállatok martlékának szánva vala. Ám az jó szolga szíve meglágyult, mint az karamell az ötszáz mögaherces mikrohullámos sitőben. Elvivé egy nemeslelkű juhászhoz, ki erős férfiembert nevelt Oediphusból, akinek ez volt az istenek átal megadatott neve. Egy kereszteződésnél egy kis vénemberbe botla bele, ki ronda vala mint az bűn. Erővel teli karja lesújta az gonosz kis krip-lire, s az élettelenül hullott alá való. Azaz élte kiszállt testibül. Vala. Ezután útja Thébába, dicső királyok városába vezeté őtet. Itten azonban béfeléto lakhodó béfeléto lókat az oroszlánszagú, oroszlánszívú s oroszlántestű Szhphünksz falta fel vala. Az, ki ki akarja kerülni, halálnak halálával

hal. Ki nem tudja a feladványt, szintén halálnak halálával hal. Ki megküzd véle, szintén holálnak holálával holik. Ám az jó Oedipus megfejté az talalós kérdésht s az oroszlánszagú óriás citoplazmája szerves hulladékként roskada az földre (kinyírták őtet, mint állat). Jutalma az királyság, s az hatodik évtizedét taposhó szüléjét kapá feleségnek. Azonban Théba dicső városát degvész, tűzvész, s shejtekből kiszakadt makromolekuláris rendszer sújtá vala. Mocshkos gyilok tevé el lába alól az királyt. Nyomzott az jó Oedipus, s megtudá hogy nem az jó vénleányt vevé el föleségül. Emellett aztot is, hogy az bidesh kis gnóm, kitet széjjelvert egy kisebb nízeteltérés közben, valójában édösapja volt. Hogy az degvész semmivé legyen, mindkét szeminek világát elvevé magátul. Nem törődött két gyermekivel s miután az bűn elszállt Thébából, Oedipus felszállt az szekérre majd megszállta Kolónoszt, mert reménye már elszállt. Hogy mi történt Oediphussal? Négy szép gyermekivel? Megtudhatják ködvesh nézőink az elkövetkezendő részbül vala. Az következő rész Oidipus vala Kolónoszbán.

Fazo

Emellett aztot is, hogy az bidesh kis gnóm, kitet széjjelvert egy kisebb nízeteltérés közben, valójában édösapja volt.

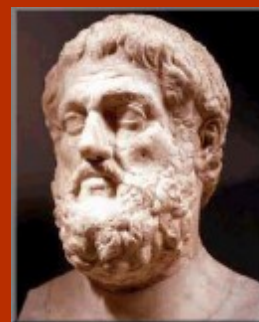
Antigoné

Avúgy az jaú Labdapiszoknak az esetje neki, mi ollyon rónyda mint a menzakajja. Mármint az esettye neki. Mer hogy a csajszi még azon is túútött. Szalonnyás tájszúlással vala.)

Az nemzetés Théjbában játszójdott ez a nem túságosjan pojjénjos esetje nekji. Ottan kezdődött, hogy a főmuftinak elldurant az agyja nekije. asztatat monda, hogy a csajok bratyesza majdogynem kiontá a belejét neki. Ezé hát midőn már vala halva meg, a főmufti nevezetesen a Krejjön már meré megközelítényi. Mer eddig nem meré nagyjon. Mer eddig féle, hogy a srác nekijugrik. Most már hogy vala halva meg vala nem vót tú valószínű ez neki. Éjs a berágott mufti úgy vélte vala, hogy a leggeslegokosab, ha megrohasztija a srácot. Ottan a mezőn. Az Antigónjének, aki vala azon a csaj, ki vala nekkije a rohadó srácnak a hújja nekije. Az csajszi berágott vala de totál. Úgy döntte, hogy majd ő megmutatja az szemét muftinak, hogy ki, mikor, hovvaá, es kivel.

Théjba vájrosában leleddezik egy böszme baromi nagy palotja. Ebben székelt a Kerjón. Akinek vala még mindig eldurrtanva az neki agyja. Még vala mindig. Gyün egy őrje a rohadozó fíjjúnak neki. Az őr nem nézött ki túlontjúl bódogságosnak. Összehorda mindenféle baromságot, mer érezé, hogy bevizelé. De a főmufti, kinek agyja még ídj eldurranva is vágott, mint jégnek csákánja a menza birtokjának nemzetjes termékjébe, rájöv, hogy az őrje az ifjjúnack be van fosva. Amúgy is fülén kifelé füstöljő agyjának ez nem tevé tú jót. Mondhatnók, hogy totál elszált. Az agyja neki. Mer, hogy az őrje monda aztat, hogy az csávót mán temették el. Valmi görénj. Az őr öt kemény perc múlva vala pofátlankodá vissza. Hozá hönja alatt Ánytigónét, ki Krejjön fíjjának a barjátnöje. Midőn a mufti meglátá az csajt iggen erjős haragra gerjéd. Mer, hogy nem tetszett neki amit láta.

És kérdé ékesszóljva: "Mi a francjot képzeltél kisanjám?! Úgy véléd, hogy pofátjan módon

Szophoklész
a művek
eredeti
szerzője

elhantaljhatod el a bratyódat? Csak mert apósjelölt vadjock, még nem fogk elnéző lenni, legfejjeb a költségetésbön. De mostanan már abban sem."

És határozja Krejjón: degeljen meg az motsok Antjigóné méghozjá údj, hogyj bele léssz falljazva egy kősziklába.

Midón mené el az a kisscsajj, gyün a szencséges vak jójsa neki. A muftinak. A jós mdjá, hodj nagy szarban léssz a Krejjón, ha még sockat fűsstölög. Jobb lennye a csajt kihallászni a hejérő. De a

Krejón mondá aztat, hogy jós nyilván az ellenzjék által fellbérelt csaló. Erre a Tiereiszejijás elsütté a bútsóbombáját neki vala belé a Krejjón idegbetteg képjébe bele neki. Aztat, hogy a fíjja meg fogg degglenni. Ha még sokkat szívjózik.

Erre a Kerjón beijjed, de frankón. Gyorsan teper a sírhoz, de már a a csaj is meghalt, és a fíjja is, ki stikában beslisszolt vala bele. A sírb bele vala. Midón az anját is tökhalott állapotában találja vala, totál kiborula, s elhúz Thébeából.

Bódi

Muffin

Már megint az utolsó pillanatban jutott eszünkbe, hogy itt van a pedagógusnap, és mi még csak el se töprengtünk, hogy mit vegyünk a tanároknak.

Kiadtuk a parancsot, hogy akinek csak szabadideje van az ezen gondolkozzon. Ekkor derült ki, hogy osztályunkba mennyi szorgos gyermek jár: minden idejüket a tanulás köti le. Végül azt sütöttük ki, hogy a muffin az ideális ajándék, amitől majd mindenki a falba veri a fejét örömeben. No igen, de ki az aki volna olyan ostoba, hogy az egész bandát ráeressze a békés kicsi otthonára? A választás pont rám esett. Ez általában így szokott történni.

Tehát elindultunk a suliból, hogy kisüssünk 132 darab muffint. Az idő is a mi pártunkon állt. Egész végig úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék. Mire hazaértünk leginkább tíz ronggyá ázott denevérre emlékeztettünk. A többiek addigra már elérték azt a boldog Nirvánát, mikor az embert már nem érdeklí semmi, és mindenben csak röhögni tud. Mint egyesek a fizikadolgozat után. Mikor azonban száraz ruha került rájuk, mindenkibe visszatért az élet és elfoglalták a helyüket. Laci és Fazó helye például pont a darts tábla előtt volt. Szabi úgy érezte, hogy rá a legnagyobb szükség az íróasztalomnál van, Benke elérkezettnek látta az időt, hogy felpróbálja azt a GEOMAG sapkát, amit nagy kínnal raktam össze. Utána sajnálkozva kérdezte, hogy ugye

nem volt nehéz összerakni és, hogy meg tudnám-e csinálni újból?

Azért jó néhányan betaláltak a konyhába is. Például azok, akik rájöttek arra a hihetetlenül vonzó tulajdonságára, hogy ott süteményt lehet enni. No ú narancsot tartottuk.

Mikor végeztünk (legalább is mi ezt hittük), úgy éreztük, hogy itt az ideje, hogy a számítógép jótékony hatásának tegyük ki magunkat. Ezzel úgy ment is az idő. Annyira elment, hogy a szülők meg megjöttek a gyerekeikért.. Anya csodálkozva kérdezte, hogy hová tettük a 12 darab üdvözlőcédulát a muffinos kosarakról? „A miket?” kérdeztük meglepve, mert céduláról szó sem volt. Mint kiderült, Anya úgy gondolta, hogy minden kosárhoz külön cédulát mellékelnénk.

Ezegyszer szerencsém volt: a nyamvadt cetliket szépen kellett írni. Itt én ki is estem az érintettek közül. Szerencse, hogy Peti még ott volt. Valljuk be az ügyvédi pálya máris kivetette magából: elismerte, hogy szépen – vagy legalább nem olyan rondán mint én – ír. Na EZ az amit ilyenkor nem szabad. Mindenesetre most már csak egy rajzoló kellett. Ezt én elvállaltam. Más már nem is volt rajtam kívül. Így hát minden kártyára rajzoltam valami muffinnal kapcsolatos hülyeséget. Peti mindenhez írt valami muffinnal kapcsolatos hülyeséget.

Végül végeztünk: 12 kosár muffin, valamint több ezer jóvátehetetlenül károsodott ideg volt munkánk eredménye.

Bódi

**„Tehát
elindultunk a
suliból, hogy
kisüssünk
132 darab
muffint”**

Exkluzív interjú az Olümposz miniszterelnökével, Zeusszal

(A történet szereplői kitaláltak, csupán a fantázia szüleményei, esetleges kapcsolatuk valós személyekkel csupán a véletlen műve.)

Riporter: Jó napot kívánok kedves nézőinknek. Itt állok az Olümposzon, ahol a legfrissebb értesülések szerint Zeusz villámzapot zúdított az emberiségre, hogy végleg eltörölje ezt a szerinte létezésre méltatlan fajt. Ezt olyan nagy befolyású lapok és hírforrások támasztják alá, mint a Fedél Nélkül: a hajléktalanok hivatalos lapja, a Kismama Magazin és több képregénysorozat. De most először interjút ad maga a főisten csak itt, csak most, csak nekünk a Hellasz TV-ben. Jó napot kívánok. Azt szeretném megkérdezni, hogy miért dönt úgy hogy kipusztítja az embereket?

Zeusz: Mert ez egy böszme, bűnös, elvetemült társadalom.

Riporter: Ez igaz. De az istenek is ölnek, csalnak és sok erkölcstelen dolgot csinálnak. Megerősített források szerint.

Zeusz: Sajnos ez is igaz. Itt az Olümposzon mindenki saját magáért él. Mi, istenek hazudtunk reggel, délben, este. De ez nem ér fel az emberek bűneihez.

Riporter: De hisz itt is folyik a gyilkolás...

Zeusz: Ez nem gyilkolás. Ez harc egy jobb Olümposzért. Ez a 100 isten program.

Riporter: Vagy úgy.

Zeusz: Helyes dolog volt megtisztítani Kronosztól, a titánoktól és a többi gonosz élőlénytől. Talán az emberek kapnak még 1 esélyt. Hisz én is öltem már, mégis élek és virulok. Az embereknek megadom ugyanezt a lehetőséget. Talán Héraklész és a többi hős és jó ember rábírná az embereket, hogy kevesebbet gyilkolásszanak. Nagyon nehéz rendet tenni köztük, főleg így főistenként. Nehéz dolguk van ma az isteneknek, csak az a sok túlóra... De hiába. Ez mégis csak megtiszteltetés. Ugyan a szélsőtartarozsi ellenzék követeli, hogy mondjak le. De nem fogok. Örüljenek, hogy élnek...

Riporter: Köszönöm, hogy nyilatkozott műsorunknak. A riportot készítette Fikusz Albatrosz Fityisz Perszeopolisz és továbbra is maradjanak velünk, mert jön Thészeusz, a krétai kopó című filmünk csak itt, csak most, csak önöknek, Chuck Norisszal.

„Sajnos ez is igaz. Itt az Olümposzon mindenki saját magáért él. Mi, istenek hazudtunk reggel, délben, este”

Sudoku

3		7		6				
	6		2				3	
	9			8		1		
8				7		4		
		9		2		7		
			8	1				
					8		7	
7	3		1	9	4	2		5
9	1	8	7					6

		6		1	3		2	
	3	2		8	5	6	7	
		7		6			5	
	2		3		6			
				9				4
6	9		5					3
7	1	8		3	2	5		
					1	8		7
5	6				7	9		2

Úgy gondolom, hogy 330 forintból az iskolába jövet sokkal finomabb ételt lehet venni, mint a menzakaja, (...) Például a stadionoknál lehet venni két-három kakaós csigát

A Chuck Norris híd

Menza

Gyermekgyilkosság. Tyrannosaurus Rex. Kínzó tábor. Kivégzés. Témazáró A nagy fehér cápa. Tömegmészárlás. Szörnyű dolgok ezek mind, melyek közül legalább az egyiktől mindenki retteg. De van valami, ami tútesz mindezen. Egyetleneg szó, melyet ha meghallunk, nyüzszítve rohanunk kegyelemért esedezni a vallásunkhoz leginkább passzoló istenséghez. Egy szó, mely megtöri a legbátrabbakat is, mely ellen nincs esélye senkinek. Egyetleneg szó: menza.

Na de félre a viccel, próbáljuk meg tárgyilagosan körbejárni a témát. Én, mint sok más sorstársam, általában 7:30-tól 14:30-ig az Istvánban vagyok. 7 órán keresztül – elvileg – tilos kilépni az épületből. Akárhogy is nézzük, hét óra az éppen elég hosszú idő ahhoz, hogy egy diák megéhezzen. Ilyenkor, ha a Diák előre gondolkodott, csomagolt magának ételt, és a probléma meg van oldva. Azonban ha a Diáknak nem volt lehetősége kaját hozni magával a suliba, akkor két lehetőség van. Vagy horribilis áron, csillagászati pénzeket kiadva vesz magának valamit a büfében, vagy pedig a menzán étkezik. Most nem szeretnék kitérni arra, hogy mi a baj a büfével, miért meg-

fizethetetlen a büfé egy hónapig egy átlagos zsebpénzből élő diáknak. Nem. Ennek a cikknek most a másik alternatíva a témája. Ugyanis az sem tökéletes. Mert bármennyire is szeretnénk ellene érvelni, kardoskodni, és tiltakozni, be kell lássuk, hogy a menzakaja nem finom. Sőt. És ez nem csak az én személyes véleményem. Akár mikor a menzán járok, azt tapasztalom, hogy első ránézésre nehéz lenne megkülönböztetni azokat a tálcákat, melyek még érintetlenek azoktól, melyekkel már végeztek a diákok. Gyakorlatilag átlagosan a menzakaja 20 százalékát fogyasztják el a tanulók. És ez nem jó. Nem azért nem jó, mert szerintem többet kéne enniük, hanem azért nem jó, mert havi 7000 forintjukba kerül. Számoljunk egy picit. Átlagosan 20-21 munkanap van egy hónapban. Magyarán az ebéd egy napra 7000/21 = valamivel több mint 333 forint. Úgy gondolom, hogy 330 forintból az iskolába jövet sokkal finomabb ételt lehet venni, mint a menzakaja, és adott esetben többet is annál, mint amit egy diák a menzán fogyaszt. Például 330 forintból a stadionoknál lehet venni két-három kakaós csigát, 20 dkg. Fornetti aprósüteményt vagy két szendvicset. Szerintem ha feltennénk a diákoknak azt a kérdést, hogy menzakáját vagy fornetti aprósüteményt ennének szívesebben, kevesen voksolnának a menza mellett. És ezen változtatni kellene.

Richárd

Töridoga XXI. század

Történelem 8.b XXI. század D csoport

1. Milyen nevezetes események történtek az alábbi helyeken? 5 pont

Balatonöszöd:

Survivor - sziget:

Chuck Norris híd:

Kossuth tér:

Üllői út (Ferencváros Stadionja, avagy a világ futballjának fellegvára):

2. a) Ki a példaképed? 2 pont

b) Miért pont Bódi Guszti?

3. Elemezd Fekete Pákó és Győzike életét és munkásságát, jelöld térképen, hová kellett volna visszavándorolniuk! 4 pont

4. Mikor történnek az alábbi események? 5 pont

Anettka kilövése az űrbe:

Fekete Pákó letelepedése Magyarországon:

A magyar válogatott legutóbbi vb szereplése:

Terry Black átoperálása (miből mivé):

Kiszel Tünde első Donatellácska naptárjának megjelenése:

5. Fejtsd ki részletesen a század médiájának egyetemes kultúrtörténeti alkotásait (Big Brother, Való Világ, Fókusz, Aktív, Dáridó, Mónika Show, Nagy Ő), és azok pozitív hatásait a kor társadalmának szellemiségére, intelligenciaszintjére! 15 pont

Fazo

Ez csak a töredéke a hatalmas nassfeldi sítályarendszernek

Sítábor Nassfelden

Az idei volt immár a 13. sítábor, melyet iskolánk testneveléstanárai szerveztek meg. Az egyik tábor már a hagyományos Hotel Mittagsgogelben szállt meg Villach közelében. Az első sínáp a közeli Gerlitzenen volt, ahol az oktatásra csoportokba osztották a résztvevőket. A többi 4 napon a 60 km-re lévő Nassfeld síterepre utaztunk, amely Karintia egyik legnagyobb sítályarendszere. Itt csodás idő várt minket, a hó minősége

napról napra javult. Utolsó nap tartották a síversenyt, mely során egy igazi kapukkal kitűzött pályán csúszhattak le a vállalkozó szelleműek. Az esti eredményhirdetésekor mindenki elismerő oklevelet kapott az oktatóktól (Kicsi, Miki, Tamás, Ernő, Adri és Géza). A hét nagyon gyorsan eltelt, de nagyon sok élménnyel gazdagodva tértünk haza. Folytatása jövőre következik.

Szabi 10.c

Ernő és a profi csoport

TÁBORI JELENTKEZÉSEK 2008 nyár

A hagyományos iskolai nyári táborokat népszerűsítő plakátok már megjelentek, így már jelentkezési lapokat is lehet kérni a tanároktól.

A táborok:

- **Tiszapüspöki**
I. turnus július 23-30;
II. turnus: július 30- augusztus 6
- **Vízitúra**
Szigetköz
június 17-22
- **Berlini út**
július 1 - 12

Jelentkezési lapokat kérhettek az osztályfőnököktől, illetve Libárdi Péter igazgatóhelyettestől, vagy a titkárságról.

Képgaléria

A nassfeldi sítábor

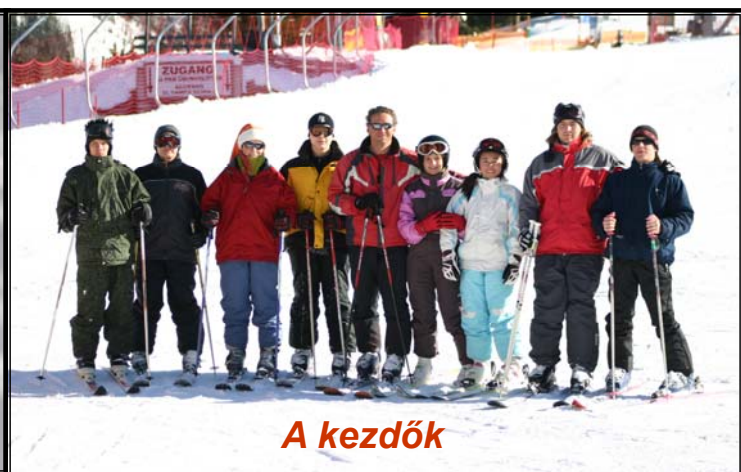
Az oktatók

Kicsi csoportja

A táborvezetőnk

A kezdők

A táborozók

A boardosok